

to bind the thought of God in his heart constantly except by abandoning sin. For sin separates a person from God, causes the fear of God to be forgotten, and changes a person's face. So too, it says, "But your sins have made a separation between you and God." (Isaiah 59:2)

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 4

(1) What is concentration? One should clear his heart of all thoughts and should see himself as if he is standing before God's Presence. Therefore, one must sit for a little while before praying in order to focus his heart, and then should pray calmly and in the manner of entreaty. One should not make his prayer as though he were carrying a burden, throwing it off and going his way. Therefore, one must sit for a little while after praying and [only] then may take his leave. The pious people of long ago, would pause for an hour before prayer and an hour after prayer and would extend their prayer for an hour. (2) One who is drunk may not pray because he has no concentration. If he does pray, his prayer is an abomination. Therefore, he must pray again when he becomes sober. One who has had to drink [even though he is not intoxicated] must not pray, but if he did pray, his prayer is valid. Who is considered drunk? One who cannot speak before the king. One who has had to drink can speak before the king without becoming confused. Nonetheless, once one has drunk a *revi'it* [quarter of a *log*] of wine, he must not pray until the effects of the wine have left him.

BEHAR FOR THURSDAY

TORAH

בהר ליום חמישי

תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם כב ותזרעון ית שתא תמינתא

(22) And you will sow on the eighth year, while eating [still] from the old crops

וְתִכְלוּן מִן עֲלֵלְתָא עֲתִיקָא
 עַד שְׁתָּא תְּשִׁיעַתָּא עַד מְעַל
 עֲלֵלְתָה תִּכְלוּן עֲתִיקָא:
 כג וְאַרְעָא לֹא תִדְבֹן לְחִלוּטִין
 אַרְי דִּילִי אַרְעָא אַרְי דִּירִין

מִן־הַתְּבוּאָה יֵשֶׁן עַד ׀ הַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִת
 עַד־בּוֹא תְּבוּאָתָה תֹאכְלוּ יֵשֶׁן: כג וְהָאָרֶץ
 לֹא תִמָּכַר לְצִמְתָּת פִּי־לִי הָאָרֶץ פִּי־גֵרִים

— until the ninth year; until the arrival of its crop, you will eat the old [crop].
 (23) The Land must not be sold permanently, for the Land belongs to Me. For

RASHI

רש"י

(22) [While eating (still) from the old crops —] until the ninth year — i.e., until the Festival of Sukkot in the ninth year, [for Sukkot is] the time when the crop of the eighth year is brought into the house. [But did Rashi not just explain in the preceding verse that there would be something to eat from the new crop already in Nissan of the eighth year? Yes, but the old crop of the sixth year will be so blessed by God, that] throughout the entire summer period [of the eighth year, they will not need to eat of the new crop, but rather.] it will be kept in

(כב) עַד הַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִת. עַד חַג הַסֻּכּוֹת שֶׁל תְּשִׁיעִית, שְׁהִיא עַת בֹּא תְּבוּאָתָהּ שֶׁל שְׁמִינִית לַחֹרֶף הַבַּיִת, שְׁכַל יְמוֹת הַקָּיִץ הָיוּ בַשָּׂדֶה בְּגֵרֹנוֹת וּבַתְּשִׁירִי הוּא עַת הָאֶסִּיף לְבֵית. וּפְעָמִים שֶׁהָיְתָה צְרִיכָה לַעֲשׂוֹת לְאַרְבַּע שָׁנִים בְּשִׁשִּׁית, שֶׁלִּפְנֵי הַשְּׂמִטָּה הַשְּׁבִיעִית, שֶׁהָיוּ בְּטָלִין מֵעֲבוּדַת קֶרֶקַע שְׁתֵּי שָׁנִים רְצוּפוֹת: הַשְּׁבִיעִית וְהַיּוֹבֵל; וּמִקְרָא זֶה נֶאֱמַר בְּשָׂרָה הַשְּׂמִטּוֹת בְּלֵן: (כג) וְהָאָרֶץ לֹא תִמָּכַר. (תּוֹרַת כַּהֲנִים) לִתֵּן 'לְאוֹ' עַל חֲזֵרַת שְׂדוֹת לְבַעֲלִים בְּיוֹבֵל, שֶׁלֹּא יְהִי הַלּוֹקֵחַ בּוֹבֵשָׁה. לְצִמְתָּת. לְפִסְיָקָה, לְמִכִּירָה פְּסוּקָה עוֹלָמִית. פִּי־לִי הָאָרֶץ. (תּוֹרַת כַּהֲנִים) אֵל תֵּרַע עֵינֶיךָ בָּהּ, שְׂאִינָה שְׁלִיךְ:

granaries [outside] in the field. [Only] in Tishrei, the time when the crop is [usually] gathered into the house [will they need to bring it in and start eating of this new crop] (Siftei Chakhamim). Now, there are actually occasions when [the sixth year's crop would need] to suffice for four years' worth, namely: The sixth year which precedes the shemittah that is the seventh [and last in the Yoveil cycle; and after this sixth year,] the Jews refrain from doing agricultural work on the Land for two consecutive years [namely, the seventh shemittah year which is the forty-ninth year in the cycle, and the following year which is the Yoveil year, and then even for the ensuing year after the Yoveil. Thus, the sixth year on that occasion must suffice for even four years]. Our verse, however, [in stating that the sixth year's crop will suffice for three years, does not address itself to this special case, but rather,] refers to all the other shemittah years [i.e., the first through sixth cycles of shemittah] (see Nedarim 61a).

(23) **The Land must not be sold [permanently]** — [Although this is already understood from the earlier verses in our passage (10 and 13), nevertheless it is stated here] in order to impose a negative commandment regarding the reversion of fields to their [original] owners in Yoveil, that the purchaser must not seize the land forcefully [in an effort to keep it as a “permanent” sale]. **לֹא תִמָּכַר** — [means:] irreversibly. [Thus, the phrase here **לֹא תִמָּכַר** has the meaning of] a permanent, irreversible sale. **For the Land belongs to Me** — [Says God:] Do not be selfish about the Land [hesitating to return it to its rightful owner at Yoveil], because the Land does not belong to you! (Torat Kohanim 25:39)

וְתוֹשְׁבֵי אֶרֶץ אֲחֵיכֶם גְּאֻלָּה תִתְּנוּ לָאָרֶץ: כִּי יִמּוֹךְ אַחִיךָ וּמָכַר מֵאֲחֻזְתּוֹ וּבָא גְאֻלּוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו וּגְאָל אֶת מִמְכַר אָחִיו: כִּי וְאִישׁ כִּי לֹא יִהְיֶה-לּוֹ גְאֹל וְהִשְׁגִּיחַ יָדוֹ וּמָצָא כְּדִי גְאֻלָּתוֹ:

וְתוֹשְׁבֵי אֶתֶם עַמִּדִי: כִּי וּבְכָל אֶרֶץ אֲחֵיכֶם גְּאֻלָּה תִתְּנוּ לָאָרֶץ: כִּי רְבִיעִי כֹה כִּי-יִמּוֹךְ אַחִיךָ וּמָכַר מֵאֲחֻזְתּוֹ וּבָא גְאֻלּוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו וּגְאָל אֶת מִמְכַר אָחִיו: כִּי וְאִישׁ כִּי לֹא יִהְיֶה-לּוֹ גְאֹל וְהִשְׁגִּיחַ יָדוֹ וּמָצָא כְּדִי גְאֻלָּתוֹ:

you are [only] strangers and [temporary] residents, (24) Therefore, you must give redemption for the Land, throughout your entire inherited property. (25) If your brother becomes destitute and [must] sell some of his inherited property, his redeemer who is related to him will come forth and redeem his brother's sale. (26) And if a man does not have a redeemer, and gains enough means to afford its redemption,

RASHI

(24) **Throughout your entire inherited property** — [*The seemingly superfluous word here, “entire,” comes to include [the possibility of relatives being able to redeem] houses [of walled cities (Siftei Chakhamim)] and a Jew [who sold himself to a Jew as a] servant (Siftei Chakhamim). This matter [of expounding our verse in this way.] is explained in the first chapter of Tractate Kiddushin (21a). And according to the plain meaning, our verse [should be considered as]*

being connected to [the theme of] the passage that follows, [namely, redemption, and specifically] that one who sells his property is permitted to redeem it after two years — either he or a relative of his, and that the purchaser cannot impede this redemption. (25) **If your brother becomes destitute and [must] sell** — *This teaches us that a person is not permitted to sell his [ancestral] field except in the case where he is pressured by poverty (Torat Kohanim 25:41). [And furthermore,] Some of his inherited property* — *but not all of it. Scripture here teaches us propriety, namely, that [even in the circumstance of pressing poverty, where he feels that he must sell all of his inherited property, nevertheless,] he should leave one field for himself (Torat Kohanim 25:41).* **And redeem his brother's sale** — [*This phrase comes to teach us] that the purchaser cannot impede [the redemption].* (26) **And if a man does not have a redeemer** — *But is there a man in Israel who [owns an inherited*

רש"י

(כד) ובכל ארץ אחיכם. (תורת כהנים) לרבות בתים ועבד עברי, ודבר זה מפרש בקדושין. ולפי פשוטו, סמוך לפרשה שלאחריו, שהמוכר אחוזו רשאי לגאולה לאחר שתי שנים, או הוא, או קרובו, ואין הלוקח יכול לעכב: (כה) כי-ימוך אחיך ומכר. (תורת כהנים) מלמד, שאין אדם רשאי למכר שדהו אלא מחמת דחק עני. מאחוזתו. ולא בלה. למד דרך ארץ שישיר שדה לעצמו. וגאל את ממכר אחיו. (תורת כהנים) ואין הלוקח יכול לעכב: (כו) ואיש כי לא יהיה-לו גאל. וכי יש לך

RASHI

רש"י

property in the Land of Israel and who] does not have [Jewish] relatives to redeem [his sale]?! [No, there is always a relative,] however, [the verse means to say here: "And if a man does not have] a redeemer who is [financially] able to redeem his sale." (Kiddushin 21a)

אדם בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאֵין לוֹ גּוֹאֲלִים, אֲלֵא גּוֹאֵל שְׂיֻכַּל לְגַאֵל מִמְכָרוֹ:

PROPHETS Jeremiah 32

נביאים ירמיה פרק לב

כּוּ הִנֵּה אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵי כָל בִּשְׂרָא הַמֵּן קִדְמִי יִתְפַּסֵּי כָל פְּתָגָם: כַּח בְּכֵן פְּדוּן אָמַר יְיָ הָאֲנִי מִסֵּר יֵת קִרְתָּא הָדָא בְיַד דְּכַסְדָּאֵי וּבְיַד דְּכַסְדָּאֵי וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מְלַךְ-בָּבֶל וְיִכְבְּשֵׁנָה: כֵּט וְיַעֲלוּן פְּסַדָּאֵי דְמִגִּיחִין קִרְבָּא עַל קִרְתָּא הָדָא וְיִדְלְקוּן יֵת קִרְתָּא הָדָא בְּנוֹרָא וְיִקְדוּנָה וְיֵת בְּתִיא דְאַסִּיקוּ בּוֹסְמִין עַל אַגְוִיָּהוֹן לְבַעֲלָא וְנִסְכִּיכוּ נִסְכִּין לְטַעוֹת פְּלַחֵי כּוֹכְבֵיָא בְּדִין לְאַרְגָּזָא קִדְמִי: ל אַרִי הוּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה בְּרַם עֲבָדִין דְּבִישׁ קִדְמִי מִזְעוּרֵיהוֹן אַרִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל

כּוּ הִנֵּה אֲנִי יְדֹוֹה אֱלֹהֵי כָל-בִּשְׂרָא הַמֵּמֹנִי יִפְלֵא כָל-דְּבַר: כַּח לְכֵן פֹּה אָמַר יְדֹוֹה הַנְּנִי נָתַן אֶת-הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד הַפְּשָׁדִים וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מְלַךְ-בָּבֶל וּלְכַדָּה: כֵּט וּבָאוּ הַפְּשָׁדִים הַנְּלַחֲמִים עַל-הָעִיר הַזֹּאת וְהִצִּיתוּ אֶת-הָעִיר הַזֹּאת בְּאֵשׁ וּשְׂרָפוּהָ וְאֵת הַבָּתִּים אֲשֶׁר קָטְרוּ עַל-גִּגּוֹתֶיהֶם לְבַעַל וְהִסְכוּ נִסְכִּים לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן הַכְּעִסְנִי: ל כִּי-הָיוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה אָדָּךְ עֹשִׂים הָרַע בְּעֵינַי מִנְעַרְתֵּיהֶם כִּי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אָדָּךְ מִכְּעִסִּים אֶתִּי בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם נֹאם-יְדֹוֹה: לֹא כִּי עַל-אִפִּי וְעַל-חַמְתִּי הִיתָה לִּי הָעִיר הַזֹּאת לְמֹן-

בְּרַם מִרְגְּזִין קִדְמִי בְּעוֹבְדֵי יְדִיהוֹן אָמַר יְיָ: לֹא אַרִי רֹגְזִי וְחִימְתִּי חַל בְּקִרְתָּא הָדָא לְמֹן יוֹמָא דְּבָנּוּ יֵתָה

(27) Behold, I am the Lord, the God of all flesh. Is anything concealed from Me? (28) Therefore, so said the Lord: Behold, I deliver this city into the hands of the Chaldeans and into the hands of Nebuchadrezzar the king of Babylon, and he shall capture it. (29) And the Chaldeans who are warring against the city shall come and ignite this city with fire and burn it, and the houses on whose roofs they burnt incense to Baal and offered up libations to strange gods in order to provoke Me. (30) For the children of Israel and the children of Judah were indeed doing what is evil in My eyes from their youth, for the Children of Israel indeed provoke Me with the work of their hands, says the Lord. (31) For this

RASHI

רש"י

(27) **Is anything concealed from Me** — Are future events concealed from Me? (31) **Since the day they built it** — On the day that the Temple was founded, Shlomoh

(כו) הַמֵּמֹנִי יִפְלֵא. וְכִי עֲתִידוֹת נִעְלָמוֹת מִמֹּנִי: (לא) לְמִין הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּנּוּ אוֹתָהּ. בְּיוֹם שֶׁהוּסַד הַבַּיִת נִשָּׂא שְׁלֹמֹה אֶת בֵּית פְּרָעָה:

married Pharaoh's daughter.

הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּנוּ אוֹתָהּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה לְהִסְרָהּ וְעַד יוֹמָא הָדִין לְאַגְלִיּוֹתָהּ
מִזֶּל פָּנָי:

city has aroused My anger and My wrath since the day they built it until this day, to remove it from before My face.

WRITINGS Proverbs 29

כתובים משלי פרק כט

ד מלְכָא בְדִינָא נוֹקִים אֲרַעָא
וְגִבְרָא עוֹלָא עֶקֶר לָהּ: ה גִּבְרָא
דְּמִתְפַּלֵּג עַל חֲבֵרִיהּ מִצּוֹדֵתָא
פָּרַס עַל הַלְכָתִיהּ: ו גִּבְרָא
בִישָׂא בְחוּבִיָּהּ מִתְצִיד וְצִדִיקָא
דִּינֵן וְחֵדִי: ז יָדַע צִדִיקָא
דִּינְהוֹן דְּמִסְכְּנֵי וְרִשְׁעֵי לָא

ד מֶלֶךְ בַּמִּשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ וְאִישׁ תְּרוֹמוֹת
יְהַרְסֶנָּה: ה גִּבֹּר מַחְלִיק עַל־רַעְהוּ וְרֶשֶׁת פּוֹרֵשׁ
עַל־פְּעַמָּיו: ו בִּפְשַׁע אִישׁ רַע מוֹקֵשׁ וְצִדִיק יָרוֹן
וְשִׂמְחָה: ז יָדַע צִדִיק דִּין דְּלִים רָשָׁע לֹא־יִבִין דַּעַת:
ח אֲנָשִׁי לְצוֹן יִפְיחוּ קָרְיָהּ וְחֲכָמִים יִשִּׁיבוּ אָרֶץ:

מתבנין דייעתא: ח גברא ממקני ממללין כדבא וחכמי מהפכין רוגזא:

(4) A king establishes the country with justice, but a haughty man tears it down. (5) A man who flatters his friend spreads out a net for his feet. (6) With the sin of a wicked man, there is a snare, and a righteous man sings and rejoices. (7) A righteous man knows the judgment of the poor; a wicked man does not understand knowledge. (8) Scornful men inflame a city, but the wise turn away wrath.

RASHI

רש"י

(4) **Establishes the country with justice** — *if he is an honest judge. איש תרומות* — *A haughty man, who does not care to take proper time [to arrive] at judgment. Tears it down* — *Destroys it.* (5) **מחליק** — *Speaks smoothly.* (6) **With the sin of a wicked man** — *a snare will come, [while the righteous who does not follow the evil ways of the wicked, sings and rejoices].* (7) **The judgment of the poor** — *The torments of the poor and what they require.* (8) **Inflame** — *They inflame it like a flame of fire.*

(ד) בַּמִּשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ. אִם שׁוֹפֵט אֱמֶת: אִישׁ תְּרוֹמוֹת. אִישׁ גָּאוֹת שְׂאִינוּ מִתּוֹן בְּדִין: יְהַרְסֶנָּה. מְהַרְסָה: (ה) מַחְלִיק. מְדַבֵּר חֲלָקוֹת: (ו) בִּפְשַׁע אִישׁ רַע. יְבוֹא מוֹקֵשׁ: (ז) דִּין דְּלִים. יְסוּרֵי דְלִים וְגַמָּה הֵם צָרִיכִין: (ח) יִפְיחוּ. יִלְהִיבוּ כְּלֶהֱבֵת אֵשׁ הַנְּפוּחָה:

Mishnah Chullin, chapter 5

משנה חולין פרק ה

(1) [The law of “you must not slaughter] the (mother) animal and its offspring [on the same day” (Leviticus 22:28)] is applicable both within the Land [of Israel] and outside the

רבנו עובדיה מברטנורא

א אותו ואת בנו. האם והבן, או האם והבת. אבל האב עם הבן או עם הבת אינו אסור. דארתו ואת בנו משמע מי

Land, during the existence of the Temple and after the existence of the Temple, regarding both non-consecrated and consecrated animals [even if one is consecrated and the other is not]. How so? [1] If one person [or two people] slaughtered an animal and its young, both being non-consecrated, outside the Sanctuary they are both kosher, but [he

who slaughtered] the second [regardless of whether the second was the mother, or the calf], incurs forty lashes [for transgressing the prohibition]. [2] [If both animals were] consecrated [and they were slaughtered] outside the Sanctuary, [he who slaughtered] the first, incurs the penalty of *karet* [excision, the punishment for transgressing the prohibition of slaughtering a consecrated animal fit to be sacrificed, outside the Temple precincts, since the second is not fit to be sacrificed that day, he does not incur *karet*], both animals are invalid [i.e., one may not derive any benefit from them] and each incurs forty lashes [the first, for slaughtering outside the Temple precincts, the second, for “the mother and offspring”]. [3] If both animals were non-consecrated [and they were slaughtered] inside the Sanctuary [an act forbidden through inference of a positive commandment (“If the place ... be too distant from you ... then you may slaughter ...” Deuteronomy 12:21, inferring that when in the Temple you may not slaughter non-consecrated animals)] both animals are invalid [i.e., no benefit may be derived from them (Kiddushin 2:9)] and [he who slaughtered] the second, incurs forty lashes. [4] If both animals were consecrated [and they were slaughtered] inside the Sanctuary, the first is valid and [the one who slaughtered it, transgressed no prohibitions and is therefore] exempt. [However, the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes, and it is invalid [no benefit may be derived from it, since the second was not a viable sacrifice that day, due to the prohibition of “the mother and offspring”]. (2) [5] If [the first animal was] non-consecrated and

בנו עובדיה מברטנורא

שבנו כרוך אחריה, יצא זכר שאין בנו כרוך אחריה: **בין בארץ בין בחוצה לארץ**. איידי בעי למתני בין בחולין בין במוקדשים, תנא נמי בארץ ובחוצה לארץ, אע”ג דלא אצטריך, דחובת הגוף היא, וחובת הגוף נוהג בין בארץ בין בחוץ לארץ: **בפני הבית**. בזמן שבית המקדש קיים: **ושלא בפני הבית**. דסלקא דעתך אמינא הואיל ובענינא דקדשים כתיב, בפני הבית נהוג, שלא בפני הבית לא נהוג. קמשמע לן: **בחולין ובמוקדשים**. בין ששניהם חולין או שניהם מוקדשים, בין שאחד מהן חולין והשני מוקדשים. ומגלן דנהוג במוקדשים, דכתיב (ויקרא כג) שור או כשב או עז כי יולד וגו' ירצה לקרבן אשה, וכתיב בתריה ושור או שה אותו ואת בנו וגו': **בחוץ**. חוץ לעזרה: **שניהם כשרים**. משום דבעי למתני סיפא שניהם פסולים, תנא רישא שניהם כשרים: **והשני סופג את הארבעים**. משום לאו דאותו ואת בנו. ולא שנא שחט את האם תחלה, ולא שנא שחט את הבן תחלה. לא שנא שחטינהו חד גברא, ולא שנא תרי גברי: **הראשון חייב כרת**. משום שחוטי חוץ. אבל השני פטור מן הכרת דכיון דנשחטה אמו שוב אין ראוי הבן לישחט היום בפנים, דפסול משום מחוסר זמן שאינו ראוי לשחטו ולהקריבו היום, ואין חייב משום שחט בחוץ אלא אם כן ראוי לפנים, דכתיב (שם יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו, הראוי לפתח אהל מועד חייבין עליו בחוץ. ואי לא, לא: **ושניהם סופגים את הארבעים**. הראשון משום שחט בחוץ, דכל חייבי כריתות לוקין. והשני משום לאו דאותו ואת בנו: **חולין בפנים שניהם פסולין**. משום חולין שנשחטו בעזרה: **והשני סופג**. משום אותו ואת בנו. אבל משום חולין בעזרה, אזהרת

בפני הבית ושללא בפני הבית, בחלין ובמקדשין. כיצד, השוחט אותו ואת בנו חלין בחוץ, שניהם כשרים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בחוץ, הראשון חייב כרת, ושניהם פסולין, ושניהם סופגים את הארבעים. חלין בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בפנים. הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול: **ב חלין**

[the second was] consecrated [and they were both slaughtered] outside the Sanctuary, the first is valid and [the one who slaughtered it is] exempt but [the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes [for the prohibition of “the mother and offspring”] and it is invalid [i.e., no benefit may be derived from it]. [6] If [the first was] consecrated and [the second was] non-consecrated [and they were both slaughtered] outside the Sanctuary, [the one who slaughtered] the first incurs the penalty of *karet* and it is not valid [i.e., no

benefit may be derived from it] and the second [animal] is valid and each incurs forty lashes. [7] If [the first was] non-consecrated and [the second] consecrated [and they were both slaughtered] inside the Sanctuary, they are both invalid [i.e., no benefit may be derived from them, the first as a non-consecrated animal sacrificed in the Temple precincts, the second, since it was sacrificed the same day as its mother] and [he who slaughtered] the second, incurs forty lashes. [8] If [the first was] consecrated and [the second] non-consecrated [and they were both slaughtered] inside the Sanctuary, the first animal is valid and [the one who slaughtered it is] exempt, but [the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes [for the prohibition of “the mother and offspring”] and it is not valid [i.e., any benefit is prohibited]. [9] If [the first was slaughtered] outside the Sanctuary and [the second] inside both being non-consecrated animals, the first one is valid and he is exempt [from lashes] and the [one who slaughtered the] second incurs forty lashes and is not valid [no benefit may be derived]. [10] If [the first was slaughtered] outside the Sanctuary and [the second] inside, both being consecrated animals [the one who slaughtered] the first incurs the penalty of *karet*; each incurs forty lashes [the first, as anyone who incurs *karet* and the second, for the prohibition of “the mother and offspring”] and both animals are invalid [i.e., prohibited from having benefit from them]. [11] If [the first was slaughtered] inside the Sanctuary and [the second] outside, both being non-consecrated animals, the first is invalid and [he who slaughtered it is] exempt [from lashes,

בבנו עובדיה מברטנורא

עשה היא (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת, בריחוק מקום אתה וזבח ואי אתה זוכה בקירוב מקום: **קדשים בפנים השני סופג**. משום אותו ואת בנו: **ופסול**. שמום מחוסר זמן: **ב חולין וקדשים בחוץ**. דוקא נקט הראשון חולין והשני קדשים. וכן כל השנויין במשנה דוקא נקט להו: **והשני סופג**. משום אותו ואת בנו: **קדשים**. בתחילה, ואחר כך חולין בחוץ: **השני כשר**. באכילה. ואידי דתנא פסול תנא כשר: **ושניהם סופגים**. ראשון משום שוחט חוץ. ושני משום אותו ואת בנו: **חולין וקדשים בפנים פסולים**. ראשון משום חולין שנשחטו בעזרה. ושני משום מחוסר זמן: **והשני סופג**. משום אותו ואת בנו: **חולין בחוץ ובפנים**. הראשון בחוץ והשני בפנים: **קדשים בחוץ ובפנים הראשון בכרת**. משום שוחט בחוץ: **ושניהם פסולים**. ראשון משום שנשחט בחוץ. ושני משום מחוסר זמן: **ושניהם סופגים**. ראשון משום שוחט חוץ. ושני משום אותו ואת בנו: **קדשים בפנים ובחוץ**. השני סופג משום אותו ואת בנו. ומשום

וקדשים בחוץ, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. קדשים וחלין בחוץ, הראשון חיב כרת ופסול, והשני כשר, ושניהם סופגין את הארבעים. חלין וקדשים בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים וחלין בפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. חלין בחוץ ובפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. קדשים בחוץ ובפנים, הראשון חיב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים. חלין בפנים ובחוץ, הראשון פסול ופטור, והשני סופג את הארבעים וכשר.

since it is inferred from the positive commandment “If the place,” as above] but [the one who slaughtered] the second incurs forty lashes [for violating the mother and offspring] and it is valid [he may eat it]. [12] If [the first was slaughtered] inside the Sanctuary and [the second] outside, both [mother and offspring] being consecrated animals, the first is valid and [the one who slaughtered it is] exempt, but [the one who

slaughtered] the second, incurs forty lashes [for violating “the mother and offspring.” He does not incur *karet* for the slaughter of a consecrated animal outside since it could not be offered as a sacrifice until tomorrow] and it is not valid [no benefit may be derived from it]. (3) If a person slaughtered [the first] and it was found to be *treifah*, or if he slaughtered [it as an offering] to idols, or if he slaughtered the red cow [whose ashes are used for purification] or an ox which [killed a person and] was condemned to be stoned or a heifer whose neck was to be broken [and then he slaughtered the second, either the mother or calf], Rabbi Shimon says, He does not thereby violate [the law of “the mother and offspring,” since the slaughter does not permit the animal to be eaten, it is not considered ritually slaughtered and the verse states “you must not **slaughter** the (mother) animal and its offspring in one day.” (Leviticus 22:28) The Gemara omits the cases of the red cow and the heifer whose neck is to be broken, since these, if slaughtered, are permitted to be eaten], but the Sages say, He does [thereby violate the law of “the mother and offspring,” since even slaughtering which does not permit the animal to be eaten is considered slaughter]. If a person slaughtered [an animal] and it became *neveilah* through his hand [e.g., as he was slaughtering it an animal came and bit it], or if he stabbed it or detached [the organs of the throat], he does not thereby violate the law of “the mother and offspring” [since these are definitely not methods of slaughter]. Two persons [one] bought a cow and [the other] its offspring, the one who bought first, slaughters first, but if the second hurried and slaughtered his first, the advantage is his [i.e., the first buyer has to wait until the next day]. If a person slaughtered a cow and then two of its calves he incurs eighty lashes [forty for each]. If he slaughtered the two calves and then slaughtered their mother, he incurs forty lashes [since he only slaughtered once]. If he slaughtered it and then its offspring

רבנו עובדיה מברטנורא

שוחט חוץ לא לקי, דמחוסר זמן הוא ואינו מתקבל בפנים: **ג פרת חטאת**. פרה אדומה. דלאו לאכילה היא: **ושור הנסקל**. לאחר שנגמר דינו דקיימא לן דאסור בהנאה אפילו שחטו: **ועגלה ערופה**. דסבירא ליה דנאסרת מחיים ואפילו שחטה אסורה. ובגמרא מסיק דפרת חטאת ועגלה ערופה אינה משנה. דשניהן הויא שחיטתן שחיטה ראויה. וצריך להסירן מן המשנה. דלא פטר בהו ר' שמעון: **והחכמים מחייבים**. האי דמחייבי חכמים בשוחט לעבודה זרה, לא שנו אלא שחט ראשון לעבודה זרה ובא שני ושחט לשלחנו לאכול. אבל ראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה, דבהך שחיטה בתרייתא דמחייב עלה משום אותו ואת בנו אתי נמי דין קטלא עלויה, פטור ממלקות, דקם ליה בדברבה מניה, דתרתיה לא עבדינן ליה. ופעמים שאפילו שחט ראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה חייב, כגון דאתרו ביה משום אותו ואת בנו, ולא אתרו ביה משום עבודה זרה, דכיון דלא אתרו ביה משום עבודה זרה, לא מיקטיל, ולוקה משום אותו

קדשים בפנים ובהוץ, הראשון כשור ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול: **ג השוחט ונמצא טרפה**, השוחט לעבודה זרה, והשוחט פרת חטאת, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, רבי שמעון פוטר, וחכמים מחייבין. השוחט ונתנבלה בידו, והנותר, והמעקר, פטור משום אותו ואת בנו. שנים שלקחו פרה וקנה, איזה שלקח ראשון, ישחט ראשון. ואם קדם השני, וכה. שחט פרה ואחר כך שני בניה, סופג שמונים. שחט שני בניה ואחר כך שחטה, סופג את הארבעים.

and then the calf of the offspring, he incurs eighty lashes. If he slaughtered it and then slaughtered the calf of its offspring and then the offspring [i.e., mother, granddaughter, and then daughter], he incurs forty lashes [even though the last slaughter is prohibited both by the force of its mother and its daughter, it still is only one slaughter which is prohibited]. Sumkhos in the name of Rabbi Meir says, He incurs eighty lashes [Sumkhos is of the opinion that two prohibitions violated with one act is subject to two sets of

lashes]. At four periods during a year one who sells an animal to another must inform him, I sold today its mother to be slaughtered, or I sold today its calf to be slaughtered, [since, at these periods the buyer will usually slaughter the animal purchased] namely, on the eve of the last day of the feast [of Sukkot, the first days, he is, most likely, too busy to slaughter], on the eve of the first day of Passover, on the eve of Shavuot, and on the eve of Rosh Hashanah, and according to Rabbi Yose HaGili, Also the eve of Yom Kippur in the Galil [contrary to other places where only poultry and fish were eaten, in the Galil, meat was also eaten]. Rabbi Yehudah [explaining the above] says, This is so, only when there was no interval, [between the two sales] but if there was an interval [of a day, between the two sales] he need not inform him. Yet Rabbi Yehudah agrees that if he sold the mother to the bridegroom [yesterday] and the offspring to the bride [today], he must inform them of it for it is certain that they will each

שחטה ואת בתה ואת בת בתה, סופג שמונים. שחטה ואת בת בתה ואחר כך שחט בתה, סופג את הארבעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר, סופג שמונים. בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחברו צריך להודיעו, אמה מכרתי לשחוט, בתה מכרתי לשחוט. ואלו הן, ערב יום טוב האחרון של חג, וערב יום טוב הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ראש השנה, וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורים בגליל. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין לו רוח. אבל יש לו רוח, אין צריך להודיעו. ומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן ואת הבת לפלה שצריך

רבנו עובדיה מברטנורא

ואת בנו. והלכה כחכמים: ונתנבלה בידו. שלא מדעת: והנוחר. שתוחב הסכין בנחיריו וחותר: והמעקר. שעוקר הסימנים ממקום חיבורן ואינו שוחט: פטור. ואפילו לרבנן. ולא דמיא לשחיטה דלעיל, דהתם שחיטה מעליא איכא, ודבר אחר גורם לה ליפסל, אבל הכא ליכא שחיטה כלל: איזה שלקח ראשון ישחט ראשון. אם באו לבית דין. שבא האחד לשחוט וחברו מעכב עליו ואומר אני צריך יותר ממך, אנו אומרים להם הלוקח ראשון ישחוט, שעל מנת כן לקח, שאילו לא מכרה בעל הבית לשני ועכבה לעצמו היה הלוקח שוחט, שכן שנינו בתוספתא, הלוקח מבעל הבית הוא קודם לבעל הבית, שעל מנת כן לקח: ואם קדם השני זכה. שהקדים בעצמו כדי שלא יבוא לידי איסור. ויש לו ריח שאוכל היום בשר: סופג שמונים. דעל כל בן ששוחט עובר בלאו: סופג את הארבעים. דאין כאן שחיטת איסור אלא אחת: שחטה ואת בתה ואחר כך את בת בתה. יש כאן שני אותו ואת בנו: שחטה ואת בת בתה. אין כאן עדיין איסור: ואחר כך שחט את בתה. ויש בשחיטה זו שני איסורים, אותו ואת בנו משום אמה, ובנו ואותו משום בתה של זו שכבר נשחטה: סופג ארבעים. דחד לאו הוא וחדא התראה וחד מעשה: סומכוס אומר סופג שמונים. דסבירא ליה לסומכוס דמייחייב בהתראה אחת ובלאו אחד שתי מלקיות. והוא הדין לרישא דקתני שחט שני בניה ואחר כך שחטה סופג ארבעים, לסומכוס סופג שמונים, וכך היא בתוספתא, שחט חמשה בניה ואחר כך שחטה, סומכוס אומר משום רבי מאיר חייב משום חמשה לאוין: בארבעה פרקים בשנה. דרך ישראל לעשות סעודות בארבעה פרקים הללו, וסתם הלוקח בהמה אינו לוקח אלא לשחוט מיד, לפיכך המוכר בהמה לחברו ומכר בחלה אמה או בתה בו ביום, צריך שיאמר לשני דע לך שהיום מכרתי אמה לשחוט או בתה מכרתי לשחוט, שמא כבר נשחטה: ביו"ט האחרון של חג. היו מרבים בשמחה מפני שרגל בפני עצמו הוא וחביב עליהן. והאי דלא חשיב ערב יום טוב ראשון של חג, משום דכולי עלמא טרידי בסוכה ולולב ואין להם פנאי להרבות בשחיטה: אף ערב יום הכפורים בגליל. ולא ביהודה

slaughter on the same day. (4) At these four periods [mentioned in the previous Mishnah], a butcher can be compelled to slaughter an animal against his will, even if the ox was worth a thousand *dinar* and the purchaser has only [paid] a *dinar* [Biblically, once a purchaser paid, he has acquired the purchase, it was the Rabbis who instituted that money alone does not acquire, so that either one can change his mind until the buyer takes

possession; here however, they did not institute this safeguard and therefore], the butcher is compelled to [fulfill his order and] slaughter it [even if he has no other customers for the rest of the animal]. Therefore if the animal died, the loss is that of the purchaser [his *dinar's* worth of animal died]. At other times of the year this is not so, [the safeguard the Rabbis instituted regarding sales, requiring the purchaser to take possession, in order to acquire his purchase, is in effect and] therefore, if the animal died, the loss is that of the seller. (5) The day mentioned regarding the law of the mother and offspring [i.e., “you must not slaughter the (mother) animal and its offspring in **one day**,” (Leviticus 22:28)] means the day and the night preceding it [which in effect means, if an animal was born during the day, the following night is already considered another day]. This was expounded by Rabbi Shimon ben Zoma, It is written [“And it was evening and it was morning] **one day**” (Genesis 1:5) regarding creation, and it is also written, regarding mother and offspring, [“you must not slaughter the (mother) animal and its offspring in] **one day**,” (Leviticus 22:28) just as the one day mentioned in connection with

רבנו עובדיה מברטנורא

ובשאר ארצות, שלא היו אוכלים ערב יום כפור אלא בשר עוף ודגים כדמוכח בבראשית רבה גבי ההוא חייטא דזבן נונא: **בזמן שאין לו ריוח**. הפסק בנתיב, שמכר האם היום: **אבל יש לו ריוח**. שמכר את הראשונה אתמול והשניה היום: **אין צריך להודיעו**. שאני אומר, אתמול שחטה הראשון. פירוש אחר, בזמן שאין לו ריוח, שהוא נחפו ומהיר לקנות שמראה שרוצה לשחוט היום. אבל יש לו ריוח, שאינו נחפו בקנייתו, אינו חייב להודיעו, דשמא לצורך יום אחר הוא קונה. ור' יהודה לפרושי מתיה דתנא קמא אתי ולא לאפלוגי עליה: **ומודה ר' יהודה**. אע"פ שלקח זה היום וזה למחר. ולפירושו השני, אע"פ שאינו נחפו ומהיר לקנות: **את האם לחתן ואת הכלה לכלה**. אורחא דמלתא נקט, דאורחא ארעא לעשות סעודה טפי בבית החתן מבבית הכלה, הלכך האם לחתן שהיא גדולה, והבת שהיא קטנה לכלה: **ד משחיטין את הטבח בעל כרחו**. שאם קיבל דינר מלוקח ליתן לו בדינר בשר: **אפילו שור שוה אלף זוז שוחטו בעל כרחו**. אע"פ שאין לו לוקחים לשאר הבשר. לפי שדבר תורה מעות קונות, ומעת שקיבל המוכר הדינר קנה הלוקח הבשר. ולא תקנו חכמים שמשכיח קונה ולא מעות אלא גזירה שמה יאמר לו מוכר לקונה נשרפו חטיף בעליה, דאי מוקמת להו לפירי באחריות הלוקח משנתן המעות, אי מתרמי דליקה בבית המוכר שהפירות שם לא טרח לאצולניהו. אבל לאחר שמשך מסתמא ממטי להו לבייתה. ובארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דבריהם על דין תורה שהמעות קונות: **לפיכך אם מת מת ללוקח**. ומפסיד לדינר שהרי ברשותו מת: **אינו כן**. דבעינן משיכה וכל זמן שלא משך חזרו בו הטבח: **ה יום אחד האמור באותו ואת בנו כו'** לפי שפרשת אותו בנן סמוכה לקדשים, דכתיב ירצה לקרבן אשה, וסמין ליה אותו ואת בנו. ובקדשים לילה הולך אחר היום, דכתיב (ויקרא ז) ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בוקר, אלמא לילה שלאחריו קרוי יום קרבנו עד הבוקר. יכול אף זה כן, (נאמר כאן יום אחד) ונאמר במעשה בראשית יום אחד וכו':

creation means the day and the night preceding it, so too, the one day mentioned regarding the law of mother and offspring,

means the day and the night preceding it.

Gemara Chullin 60b

Rabbi Shimon ben Pazi pointed out a contradiction [in a verse]: It is written, “And God made the two great lights,” (Genesis 1:16) and it is written [in the continuation of the verse], “The great light ... and the small light.” The moon said to the Holy One, blessed be He, “Master of the Universe! Is it possible for two kings to wear one crown?” He said to it, “Then go and make yourself smaller.” It protested to Him, “Master of the Universe! Because I have suggested what is proper, must I then diminish myself?” He replied, “Go and rule by day and by night.” It responded, “But of what value is this? Of what use is a lamp in broad daylight?” He said to it, “Go. Israel will calculate the days and the years by you.” “But,” it objected, “it is impossible to do without the sun for calculating the seasons, for it is written, And let them be as omens, and for [determining] Festivals, and for [defining] days and years.” (Genesis 1:14) He said to it, “Go. The righteous shall be named after you: Yaakov the Small [see Amos 7:2], Shmuel the Small [see I Samuel 16:7], David the Small [also a reference to the Book of Samuel].” On seeing that it would not be consoled, the Holy One, blessed be He, said: “Bring an atonement for Me for making the moon smaller.” This is what Rabbi Shimon ben Lakish meant when he said, Why is it that the he-goat offered on Rosh Chodesh is distinguished in that it is written regarding it, “to the Lord?” [Numbers 28:15; this is not stated in reference to other Festival offerings.] The Holy One, blessed be He, said, “Let this he-goat be an atonement for Me for making the moon smaller.” Rav Assei indicated a contradiction [between verses]: It is written, “And the earth brought forth vegetation,” (Genesis 1:12) referring to the third day, while it is written [in another verse], referring to the sixth day, “No tree of the field was yet [growing] upon the ground.” (Genesis 2:5) This teaches that the plants began to grow, but stopped as they were

במעשה בראשית היום הולך אחר הלילה, אף יום אחד האמור באותו ואתו בנו, היום הולך אחר הלילה:

גמרא חולין דף ס:

רבי שמעון בן פזי רמי כתיב (בראשית א) ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים. וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן. אמרה ירח לפני הקדוש ברוך הוא. רבוננו של עולם אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. אמר לה לכי ומעטי את עצמך. אמרה לפניו. רבוננו של עולם. הואיל ואמרת לפניך דבר הגון אמעט את עצמי. אמר לה. לכי ומשול ביום ובלילה. אמרה ליה. מאי רבותיה דשרגא בטיהרא מאי אהני. אמר לה. זיל ולימנו בך ישראל ימים ושנים. אמרה ליה יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה תקופות. דכתיב והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים. אמר לה זיל ליקרו צדיקי בשמך. (עמוס ז) יעקב הקטן שמואל הקטן (ש"א טז) דוד הקטן חזייה דלא קא מיתבא דעתה. אמר הקדוש ברוך הוא. הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח. והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש. מה נשתנה שעיר של ראש חודש. שנאמר בו (במדבר כה) לה אמר הקדוש ברוך הוא הוא שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח. רב אסי רמי כתיב (בראשית א) ותוצא הארץ דשא בתלת בשבתא. וכתיב (שם ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ במעלי שבתא.

about to break through the soil, until Adam came and prayed for them, when rain came down and they sprouted forth. This teaches you that the Holy One, blessed be He, desires the prayers of the righteous. Rav Nachman bar Papa had a garden and he sowed seeds in it, but they did not grow. He prayed, and rain

מלמד שיצאו דשאם ועמדו על פתח הקרקע. עד שבא אדם הראשון ובקש עליהם רחמים וירדו גשמים וצמחו. ללמדך שהקדוש ברוך הוא מתאנה לתפלתן של צדיקים. רב נחמן בר פפא הויה ליה ההיא גינתא. שדי ביה בייורני ולא צמח. בעא רחמי. אתא מיטרא וצמח. אמר היינו דרב אסי:

fell and they began to grow. He exclaimed, "This is what Rav Assei taught!"

זוהר בהר דף ק"י ע"ב

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא פגעו בההוא טורא. אשְבחו תרי גברי דהוו אזלי אדְהכי חמו חד בר נש דהוה אתי. ואמר לון בכטו מנייכו הבו לי מזונא פתא דנהמא דהני תרין יומין דתעינא במדברא ולא אכלנא מידי. אשתמיט חד מאינן תרין גברי ואפיק מזוניה דאיהו אייתי לארְחא ויהיב ליה ואכיל ואשקי ליה. אמר ליה חבריה מה תעביד מן מזונא דהא אנא דידי אכלנא. אמר ליה ומה עלי דידך אנא (דקייא עא) אזיל. יתיב גביה ההוא מסכנא עד דאכל כל מה דהוה גביה וההוא נהמא דאשתאר יתב ליה לארְחא ואזל ליה. אמר רבי חייא לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעביד אל ידן אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על ההוא בר נש ובעא קדשא בריך הוא לזמנא קמיה האי בגין לשנבא ליה. עד דהוו אזלי לאה ההוא גברא באורְחא. אמר ליה חבריה ולא אמינא לך דלא תתן נהמא לארְחא. אמר רבי חייא לרבי יוסי הא מזונא נבן ניהב ליה למיכל אמר רבי יוסי תבעי למיפק מניה וכותא נויל ונחמי דהא ודאי בקפטורי דדא טפסא דמותא אתאחיד ובעא קדשא בריך הוא לזמנא וכותיה בגין לשוביה. אדְהכי יתיב ההוא בר נש ונאם תחות חד אילנא ותבריה אתרְחיק מניה ויתיב בדרך ארְחא. אמר רבי יוסי לרבי חייא השתא גיתיב ונחמי דודאי קדשא בריך הוא בעי למרְחש ליה ניסא קמו ואוריכו אדְהכי חמו חד טפסא בשלהובי קאים גביה אמר רבי חייא ווי על ההוא בר נש דהשתא זמות. אמר רבי יוסי זכאה ההוא בר נש דקדשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא אדְהכי נחת מאילנא חד הויה ובעא למקטליה קם ההוא טפסא עליה וקטליה קסטר ברישיה טפסא ואזל ליה. אמר רבי יוסי ולא אמינא לך דקדשא בריך הוא בעא למרְחש ליה ניסא ולא תפוק וכותיה מניה. אדְהכי אתער ההוא בר נש וקם ואזיל ליה אחידו ביה רבי חייא ורבי יוסי ונהבו ליה למיכל. בתר דאכל אחויאו ליה ניסא דרחיש ליה קדשא בריך הוא. פתח רבי יוסי ואמר (תהלים לו) בטח בני ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונת ופאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה דהא אתער טוב בכנסת ישראל ובמה בצדקה. דכר אתער צדקה הא טוב פדין אתער לגבי כנסת ישראל ועל דא כתיב (משלי ו) וצדקה תציל ממות. מאי טעמא בגין דצדקה אילנא דחיי הוא. ואתער על ההוא אילנא דמותא ונטייל אינן דאחידן ביה ושויב לון מן מותא. מאן גרים לההוא אילנא דחיי דאתער להאי הוי אימא ההיא צדקה דאיהו עביד בכיכול הוא עביד ליה לעילא כמה דאת אמר (תהלים קד) עושה צדקה בכל עת. והא אתמר:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:
Sefer Chasidim, Chapter 36-37

מוסר
ספר חסידים סימן לו לז

In much silence will there be fear of God. ברוב השתיקה יהיה המורא. הירא

One who fears God; hears Him, sees Him, knows Him, and studies Him and is silent out of fear of Him, this is one, who increases his fear of God. If one behaves proudly and raises his voice, he loses that fear because he has forgotten that he is standing before God. He is like a blind person who stands before the king, who increases words and is not afraid of him because he does not see the one whom he ought to be afraid of. But one who increases silence out of fear will not quickly sin. The fear of God is pure when it has in it no vacillation. If a person finds a sinful place where there is no fear of man and no shame, and he does not allow himself to sin only because of the fear of God, this is the essence of fear of God. If he has done this many times, but one time his evil inclination overpowers him so that he sins, he has not by this lost all his earlier merits. Let him not slacken his hands or his heart from doing

additional good [deeds]. But if he feels remorse and regrets his earlier actions [of not allowing himself to sin], he has no reward for his toil of conquering his evil impulse at the beginning. About this it says, "But when a righteous person turns from his righteousness and does wrong, his righteous deeds will no longer be remembered." (Ezekiel 18:24.)

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 4

(1) One should not arise to pray out of laughter, frivolity, idle conversation, quarreling, or anger, but out words of Torah. Nor [should one arise to pray] out of deliberation over law, even though these are words of Torah, so that his heart should not be preoccupied with the law, but rather, out of words of Torah that require no examination, such as decisively stated laws.

(2) Prayers that are said only on occasion, such as the [musaf] additional prayer of New Moons and the prayers of the Festivals, one must prepare his prayer, and then stand and pray so that

מֵאֱלֹהִים הַשׁוֹמְעוֹ וְרוֹאֵהוּ וַיִּוְדְעוּ וְחֹקְרוּ
וְהוּא שׁוֹתֵק מִיִּרְאָתוֹ הוּא הַמוֹסִיף עַל
הַמּוֹרָא וְאִם מִתְנַשֵּׂא וּמִגְבִּיָּה קוֹלוֹ מִפְּסִיד
אֶת הַמּוֹרָא בִּי שְׂכַח שֶׁהוּא עוֹמֵד לִפְנֵי
הָאֱלֹהִים הִרִי הוּא כְּסוּמָא הַעוֹמֵד לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ שֶׁמִּרְבֵּה דְבָרִים וְאִינוּ יָרָא מִמֶּנּוּ לִפְנֵי
שְׂאִינוּ רוֹאֵה מִי שֵׁישׁ לוֹ לִירָא מִמֶּנּוּ
וְהַמִּרְבֵּה לְשִׁתּוֹק מִחֲמַת הַמּוֹרָא לֹא
בְּמַהֲרָה הוּא חוֹטֵא: יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה שְׂאִין
בָּה פִּקְפּוֹק. אָדָם שֶׁמוֹצֵא מְקוֹם חֲטָא בְּלֹא
יִרְאֵת אָדָם וּבְלֹא בּוֹשֵׁת וְאִינוּ עוֹזֵב לְחֲטוֹא
כִּי אִם מִפְּנֵי יִרְאֵת ה' זֶה הִיא עֵיקַר הַיִּרְאָה
וְאִם עֲשֵׂה כֵן פְּעָמִים רַבּוֹת וּפְעַם אַחַת
תִּקַּף אוֹתוֹ יִצְרוּ עַד שֶׁחֲטָא לֹא אֵיבַד בְּכַף
אֶת הָרֵאשׁוֹנוֹת. וְאֵל יִרְפֶּה יָדָיו וְלִבּוֹ
מַעֲשׂוֹת עוֹד טוֹב. אֲבָל אִם מִתְחַרֵּט וְתוֹהֵא
עַל הָרֵאשׁוֹנוֹת אֵין לוֹ שְׂכָר בְּעַמְלוֹ אֲשֶׁר
כָּבֵשׁ יִצְרוּ תַחֲלָה וְעַל זֶה נֶאֱמָר (יחזקאל יח)
וּבְשׁוֹב צְדִיק מִצְדָּקָתוֹ וְעֲשֵׂה עוֹל לֹא
תִזְכְּרָנָה עוֹד צְדָקוֹתָיו:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ד

א אין עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ולא
מתוך קלות ראש. ולא מתוך שיהיה ולא מתוך
מריבה. ולא מתוך כעס. אלא מתוך דברי
תורה. ולא מתוך דין הלכה אף על פי שהם
דברי תורה כדי שלא יהא לבו טרוד בהלכה.
אלא מתוך דברי תורה שאין בה עיון כגון
הלכות פסוקות: ב תפלות הפרקים כגון תפלת
מוסף ראש חדש ותפלות מועדות צריך

he not stumble in it. If one is walking in a dangerous place, such as a place where there are packs of wild animals, or robbers, and the time for prayer comes, he prays one blessing, namely: “The needs of Your people Israel are many and their minds are limited. May it be Your will, Lord our God, to give each one sufficient for his sustenance and each body sufficient for what it lacks. And do what is good in Your eyes. Blessed are You, Lord, Who hears prayer.” He prays it on the road as he is walking. If he can stand, he should stand. When he reaches a settled place and his mind becomes calm, he must pray again, [this time saying] the prayers according to its proper arrangement: [i.e., all] nineteen blessings.

לְהִסְדִּיר תְּפִלָּתוֹ וְאַחַר כֵּךְ עוֹמֵד בְּיָדָיו וּמִתְפַּלֵּל כִּי
שֶׁלֹא יִכְשַׁל בּוֹ. הִיָּה מֵהֶלֶךְ בְּמָקוֹם סַכָּנָה כְּגוֹן
מָקוֹם גְּדוּדֵי חַיִּוֹת וְלִסְטִים וְהַגִּיעַ זְמַן תְּפִלָּה
מִתְפַּלֵּל בְּרִכָּה אַחַת וְזוֹ הִיא. צְרִכִי עִמָּךְ
יִשְׂרָאֵל מְרַבִּים וְדַעְתָּם קְצָרָה. יְהִי רָצוֹן
מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ שֶׁתִּתֵּן לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כִּי
פְרִנְסָתוֹ וְלְכָל גּוֹיָה וְגוֹיָה דִי מִחוּסְרָהּ וְהַטּוֹב
בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה. בְּרוּךְ אַתָּה ה' שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.
וּמִתְפַּלֵּל אוֹתָהּ בְּדֶרֶךְ כִּשְׁהוּא מֵהֶלֶךְ וְאִם יָכוֹל
לְעֹמֵד עוֹמֵד, וּכְשֶׁהוּא מֵגִיעַ לְיִשׁוּב וְתִתְקַרֵּר
דַּעְתּוֹ חוּזֵר וּמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה בְּתַקּוּנָהּ תִּשַׁע
עֲשָׂרָה בְּרִכּוֹת:

BEHAR FOR THURSDAY NIGHT

בהר ליל ששי

צירוף יהוה

כּוּ וַיַּחְשֹׁב אֶת־שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וְהֵשִׁיב אֶת־

(27) Then he may calculate the years of his sale [left until the following *Yoveil*

RASHI

רש"י

(27) וחשב את שני ממכרו — [literally, “He will calculate the years of his sale.” The original owner asks the person who had purchased the field from him:] “How many years are left until the [next] Yoveil?” He answers: “Such-and-such [number of years.” The owner continues:] “And how much did I

רש"י (כו) וחשב את-שני ממכרו. כמה שנים היו עד היובל, כך וכך. ובכמה מכרתי לך, בכך וכך. עתיד היית להחזירה ביובל, נמצאת קונה מספר התבואות כפי השבון של כל שנה: אכלת אותה שלש שנים, או ארבע, הוצאת את דמיהן מן החשבון וטל את השאר, וזהו: “והשיב את-העדה”, בדמי

sell it to you for?” He answers: “Such-and-such [amount of money].” [Continues the original owner:] “You would have eventually had to return the field to me at Yoveil. Hence, [rather than buying actual land,] you really effectively bought [from me] a number of produce yields, according to how many crops are yielded for every year [remaining until Yoveil]. Now, you have benefited from the field for three or four years' worth [or whatever the amount may be]. Therefore, subtract those crops' value from the calculation [i.e., deduct their value from the original sale price], and take the [monetary value for the years' crops] remaining [until Yoveil].” And this is the meaning of העדה את השיב, i.e., he must then recompense the purchaser by giving him the amount of money remaining from the original purchase price,